

NEOBRANE JABUKE I ZOV RODNOG KRAJA

vineri, 22 ianuarie 2021

Svako je godišnje doba lijepo na svoj na in, ali jesen je posebna zbog jesenskih plodova i smirenih, toplih dana, preplavljenih mnoštvom boja, okusa i mirisa.

Prolaze i putevima karaševskih bregova ne možeš ne opaziti kako svaki brijeđ mijenja svoju boju u jesen. Žutu, crvenkastu, sme u... Na svakom brijeđu salaši, svjedoci naše starine, mjesta na kojima smo veselo trali kao djeca. Oko salaša plastovi sjena (stari, ili ako ima sreća od ove godine) i mnoštvo voći: šljive, orasi, kruške, jabuke... Zlatne i crvene jonatanke, ove ih je godine bilo puno, Bog je dao toliko roda i ploda ove godine. Gdje god pogledaš jabuka je bilo i na stablu, a još više ispod stabla. Neki su ih mještani brali, nažalost neke jabuke ostaloše neobrane. Zapravo, cijele livade ostaloše puste, grane punih plodova kao da pozivaju one koji su napustili rodni kraj i govore im da se vrate, da ih obiju.

Da, mnogi su reći: smiješno, baš me briga za jabuke! Mogu jabuka kupiti u svakoj većoj trgovini. Da, ali to nisu jabuke iz vašeg djetinstva, to nisu jabuke iz VAŠEG RODNOGA KRAJA! Na stranu to što su jabuke s naših bregov prirodne, ekološke, one su zapravo jedan od simbola našeg zavaja. Ove su godine naši karaševski bregovi bili prepuni jabuka. Sad je li zbog pandemije samo ili možda naznaka onoga što je (nažalost) doči, osobno mi se inicijala da kao nikada do sada jabuka neobranih nije bilo toliko puno. S jabukama s naših bregov smo nekada kitili božićna drvca, naše jeletinke, jabuke su bile na stolovima za blagdan, jabuke smo stavljali u kotrice sa slatom za Božić, jabuke su se namenjale za pokojne, jabuke su bile posvuda.

Nažalost, zadnjih godina sve više tih naših jabuka ostaje neobrano. Ostaju na polju same, neobrane, napuštene... baš kao i mnogo naših salaša i livada. A upravo su nas i te livade, salaši i jabuke hranile kroz svakaku vremena. Ljudi se danas bore za komad zemlje, za komad šume, za makar i jedno stablo jabuke, pogotovo onih koji žive u gradovima. Naše ostaju zapuštene i neobrane. A naša starina, korijenje, rodni kraj, salaši, livade... sve to nema cijenu, ne postoji novac kojim se to može kupiti. I ne bi ih trebali nikada napustiti. Jer nas sve to zove na povratak, korije-nima. Jer samo onaj koji ima vrste korijene može uspravno stajati kroz vihore života. Ima ova pandemija možda i dobrih strana, ona je lekcija, ovisi što je svatko naučiti iz te lekcije za budućnost. A neka vas svaka jabuka, kupljena, podsjeti na one naše i vaše jabuke, koje u sebi nose okus i zov rodnoga kraja, a koje ove godine ostaloše neobrane! Samo ove godine ili...?!

Maria Lacchici